

การพัฒนารูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน
ของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ
โดยใช้การวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้

DEVELOPMENT OF A MODEL FOR PREVENTION AND PROBLEM-SOLVING ACTIVITIES IN
THE STUDENT CARE SYSTEM OF SMALL SCHOOLS UNDER THE CHAIYAPHUM SECONDARY
EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE USING USER EXPERIENCE RESEARCH

ธีรภัทร วงษ์จักษ์¹, ปิยวรรณ ชันชัยภูมิ², ณัฐพงษ์ เข่งรอด³, พันธกานต์ ประจันนวล⁴
จตุภูมิ เขตจัตุรัส⁵ และ ดาวรุวรรณ ถวิลการ⁶

Teerapat Wongjaksu¹, Piyawan Khunchaiyaphum², Nuttapong Khengrod³
Phanthakan Prajannuan⁴, Jatuphum Ketchatturat⁵ and Dawruwan Thawinkarn⁶
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Faculty of Education, Khon Kean University

E-mail: Teeapat@cb.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ 2) พัฒนารูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ 3) ตรวจสอบคุณภาพรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ โดยใช้การวิจัยแบบผสมผสานวิธีแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้ โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง มีกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริหารและครูจำนวน 12 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง ระยะที่ 2 การสร้างรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก โดยแบบประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ มีกลุ่มตัวอย่างคือผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง และระยะที่ 3 การประเมินคุณภาพของรูปแบบโดยกลุ่มผู้ใช้ มีกลุ่มตัวอย่างคือผู้บริหารจำนวน 36 คน ครูจำนวน 165 คน โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพปัจจุบันของกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก มีการดำเนินกิจกรรมที่หลากหลาย แต่ยังขาดความเป็นระบบในบางด้าน 2) รูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก มีผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.93$, S.D.=0.25) และความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งกลุ่มทฤษฎีและปฏิบัติไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 3) ผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนโดยกลุ่มผู้ใช้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.66$, S.D.=0.49)

*Received February 10, 2025; Revised March 13, 2025; Accepted March 16, 2025

คำสำคัญ: รูปแบบ , กิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน , ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ,
โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก

Abstract

This research aimed to 1) investigate the current and desired conditions of student problem prevention and resolution activities within the student support system of small schools under the Chaiyaphum Secondary Educational Service Area Office; 2) develop a model for student problem prevention and resolution activities within the student support system of small schools under the Chaiyaphum Secondary Educational Service Area Office and 3) evaluate the quality of the developed model for student problem prevention and resolution activities within the student support system of small schools under the Chaiyaphum Secondary Educational Service Area Office. A mixed-methods approach was employed, dividing the research into three phases. Phase 1 involved a user experience study, utilizing semi-structured interviews with a purposively selected sample of 12 administrators and teachers. Phase 2 focused on the development of the activity model, with quality assessment conducted by a purposively selected panel of 10 experts. Phase 3 involved the evaluation of the model's quality by users, with a stratified random sample of 36 administrators and 165 teachers. The research findings revealed that: 1) The current state of student problem prevention and resolution activities within the student support system for small secondary schools involved a variety of activities, but lacked systematic implementation in certain aspects. 2) The quality of the developed activity model for student problem prevention and resolution within the student support system for small secondary schools was rated at the highest level ($\bar{X} = 4.93$, S.D. = 0.25). Furthermore, there was no statistically significant difference at the 0.05 level between the opinions of experts from both theoretical and practical backgrounds. 3) The overall quality of the activity model, as assessed by the user group, was rated at the highest level ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.49).

Keywords: Model , Prevention and problem-solving activities , Student care system , Small schools

บทนำ

ในยุคปัจจุบันสถานการณ์โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ซึ่งในประเทศไทยกำลังเผชิญปัญหาด้านต่าง ๆ เหล่านี้เช่นกัน โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับเยาวชนที่อยู่ในช่วงอายุ 11-18 ปี โดยผลสำรวจจาก Thailand Youth Institute (2023) ได้สำรวจพฤติกรรมของเยาวชนพบว่าจำนวนเยาวชนที่ต้องโทษคดียาเสพติดมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นซึ่งส่งผลให้เยาวชนหลายคนหลุดออกจากระบบการศึกษา Equitable Education Fund (2024) จึงออกนโยบาย Thailand Zero Drop out เพื่อลดจำนวนนักเรียนที่หลุดออกจากระบบการศึกษาให้เป็นศูนย์ และช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีปัญหา เพราะนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยดังกล่าวควรได้รับคำปรึกษา การสนับสนุนทางจิตวิทยา มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย ได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้

และพัฒนาทักษะ ส่งเสริมให้มีสุขภาพที่แข็งแรง มีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ครอบครัว โดยการใช้ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดให้สถานศึกษา ทุกแห่งนำไปดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอนและเป็นระบบ โดยระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักตนเองและพึ่งพาตนเองได้ เป็นผู้มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีทักษะชีวิต สามารถ ป้องกันกับปัญหาต่าง ๆ โดยแนวทางพัฒนาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ประกอบไปด้วย การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล การคัดกรองนักเรียน การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน การป้องกันช่วยเหลือและ แก้ไขปัญหา และการส่งต่อนักเรียน จึงเป็นแนวทางที่เหมาะสมกับการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ของนักเรียน Runthiya Saiyaraj & Chalong Chatruprachewin (2019) เนื่องจากระบบดูแลช่วยเหลือคือ กระบวนการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นขั้นตอน พร้อมด้วยวิธีการและเครื่องมือการทำงาน ที่ชัดเจน โดยมีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินการ Narongchai sapaiwan (2003)

แต่ถึงอย่างไรในปัจจุบันแนวโน้มของปัญหาที่พบในสถานศึกษา โดยเฉพาะในโรงเรียนขนาดเล็ก กลับยิ่งกำลังทวีความรุนแรงและมีผลกระทบต่อการเรียนรู้และชีวิตของนักเรียนอย่างมาก วิกฤตการศึกษาของ โรงเรียนขนาดเล็กในปัจจุบันมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น นับตั้งแต่ปัญหาคุณภาพการศึกษาที่ตกต่ำ มีเด็กออกจาก ระบบการศึกษากลางคันมีจำนวนเพิ่มขึ้น เด็กและเยาวชนที่ผ่านการศึกษาในระบบขาดทักษะชีวิต ขาด คุณธรรม และขาดจิตอาสา มีชีวิตอยู่บนความเสี่ยงในการใช้ความรุนแรง การเสพติด เสพติด ภาพรวมของ ผลผลิตของระบบการศึกษาเช่นนี้จึงเป็นสภาวะที่สังคมไม่พึงประสงค์ Chatchawan thongdeelert (2012) ซึ่งในบริบทของจังหวัดชัยภูมิ เป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ทุรกันดารและโรงเรียนขนาดเล็กเป็นจำนวนมาก โดย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ มีจำนวนโรงเรียนทั้งหมด 37 โรงเรียน ซึ่งในจำนวนนี้เป็น โรงเรียนขนาดเล็กจำนวน 19 โรงเรียน โดยโรงเรียนขนาดเล็กเหล่านี้มักเผชิญกับปัญหาทรัพยากรที่จำกัดทั้ง ด้านบุคลากรและงบประมาณ การขาดแคลนทรัพยากรจึงส่งผลให้ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนไม่สามารถ ดำเนินการได้อย่างเต็มประสิทธิภาพและต่อเนื่อง ส่งผลให้นักเรียนในกลุ่มเสี่ยงไม่ได้รับการช่วยเหลือ และแก้ไขปัญหาได้อย่างทันท่วงที ซึ่งมีโอกาสสูงที่จะเผชิญกับปัญหาหรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การพัฒนา รูปแบบกิจกรรมเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องการ การพัฒนาให้สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่และขนาดของสถานศึกษาเพื่อช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาคุณภาพ ผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนในโรงเรียนขนาดเล็กให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

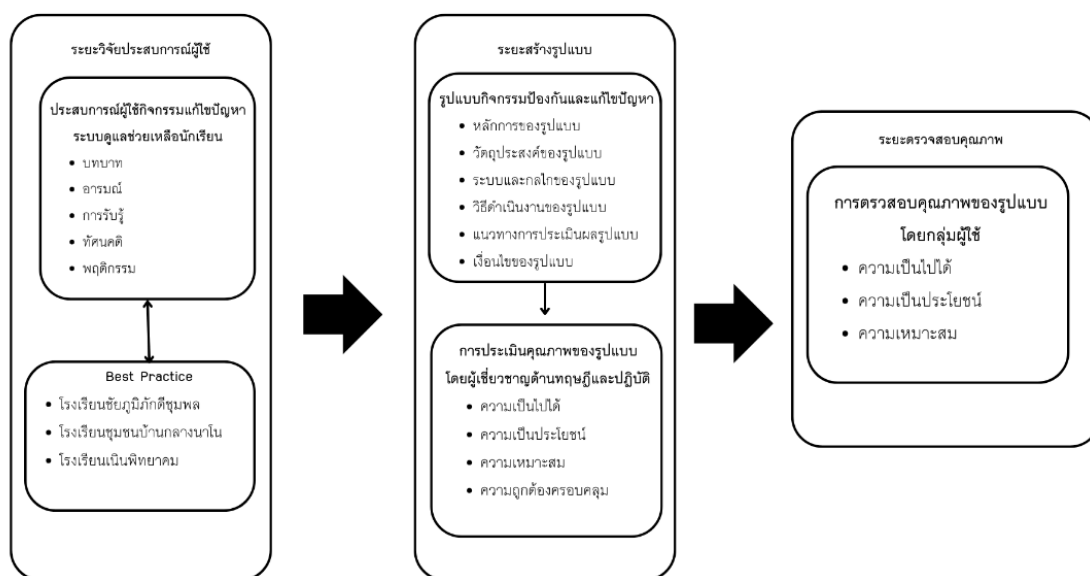
การวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้ (User Experience Research) เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพใน การพัฒนารูปแบบกิจกรรมที่ตรงกับความต้องการและบริบทของโรงเรียนในพื้นที่ชนบท การวิจัยนี้ครอบคลุม 5 ด้านหลัก ได้แก่ บทบาท (Role), อารมณ์ (Emotion), การรับรู้ (Perception), ทักษะ (Attitude), และ พฤติกรรม (Behavior) โดยแต่ละด้านมีความสำคัญในการทำความเข้าใจลักษณะความต้องการในการพัฒนา ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงอย่างถ่องแท้ ผู้วิจัยจึงนำแนวทางการวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้งานมาเป็นเครื่องมือในการพัฒนา รูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลเชิงลึกจากกลุ่มผู้ใช้งานในการ ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา อุปสรรคในการปฏิบัติงานของกลุ่มผู้ใช้งาน นำไปสู่การสร้างรูปแบบกิจกรรม ป้องกันและแก้ไขปัญหามีคุณภาพและตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะของกลุ่มผู้ใช้งานในโรงเรียนขนาดเล็ก ที่ มีความต้องการและบริบทเฉพาะสถานศึกษา ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสนำตนเองและสามารถดำรงชีวิตใน สังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ
2. เพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ
3. เพื่อตรวจสอบคุณภาพรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยในครั้งนี้ได้มีการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี จากหนังสือตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งไทยและต่างประเทศ เกี่ยวกับวิธีการวิจัยอิงประสบการณ์ผู้ใช้ (User Experience Research) เป็นวิจัยที่ใช้ในการออกแบบ ผู้วิจัยจึงได้เลือกการวิจัยประเภทนี้มาใช้ เพื่อให้ได้รูปแบบกิจกรรมที่ตรงตามความต้องการของกลุ่มผู้ใช้ โดยนำแนวคิดการศึกษาประสบการณ์ผู้ใช้ของ Stern (2014) มาใช้ร่วมกับการศึกษา Best Practice เพื่อนำมาสังเคราะห์สร้างเป็นรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนตามองค์ประกอบของรูปแบบตามแนวคิดของ Teera Runcharoen (2007) จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพของรูปแบบ ตามแนวคิดของ McMillan and Schumacher as cited in Jatuphum Ketchatturat (2022) และนำไปให้กลุ่มผู้ใช้ตรวจสอบคุณภาพเพื่อศึกษาว่ารูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนตรงต่อความต้องการของกลุ่มผู้ใช้ สอดคล้องเหมาะสมกับบริบทโรงเรียนหรือไม่ ดังจะแสดงให้เห็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) เพื่อให้ได้ข้อมูลประสบการณ์ผู้ใช้ที่กว้างและลึก ครอบคลุมในทุกมิติทั้งปริมาณและคุณภาพ โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษาประสบการณ์ผู้ใช้เกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน สภาพปัญหา สภาพที่พึงประสงค์ของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาสร้างรูปแบบกิจกรรม แล้วใช้การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อตรวจสอบ ยืนยันคุณภาพของรูปแบบที่พัฒนาขึ้น ทำให้ได้รูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก ที่เป็นไปตามความต้องการของกลุ่มผู้ใช้งานและมีคุณภาพตามผลการประเมินทางสถิติ โดยการวิจัยในครั้งนี้มีพื้นที่วิจัยคือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ ซึ่งแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้

ระยะนี้เป็นการศึกษาสภาพปัจจุบันของกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ โดยแบ่งวิธีการเก็บข้อมูลเป็น 2 รูปแบบคือ

1. การศึกษาประสบการณ์ผู้ใช้ใน 5 มิติได้แก่ บทบาท อารมณ์ การรับรู้ ทักษะ และพฤติกรรม ทั้งที่เป็นประสบการณ์ที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ โดยมีเครื่องมือคือแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถาม (Index of item objective congruence: IOC) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องที่ 0.67 แล้วนำไปใช้เก็บข้อมูลในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ จำนวน 6 โรงเรียนซึ่งมีบริบทแตกต่างกันทั้งในด้านภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม และคุณภาพการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยใช้การสัมภาษณ์ทั้งในรูปแบบลงพื้นที่ (OnSite) และผ่านระบบออนไลน์ (Online) ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลมี 2 กลุ่มได้แก่ 1. ผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนละ 1 คน ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ตรงในมิติของการบริหารงาน ส่งเสริม สนับสนุน การปฏิบัติงานเกี่ยวกับกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน 2. ครูโรงเรียนละ 1 คน ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ตรงในมิติของการปฏิบัติงานรวมทั้งหมด 12 คน โดยใช้วิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูล(Key Informant) โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ที่กำหนดดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีประสบการณ์บริหารงานหรือปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนมากกว่า 5 ปี

2. มีวิทยฐานะตั้งแต่ระดับชำนาญการพิเศษขึ้นไป

2. การศึกษาเอกสารวิธีการปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practice) และงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน

เมื่อเก็บข้อมูลจากพื้นที่วิจัยแล้วผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการนำประเด็นต่าง ๆ ที่ได้จากการสัมภาษณ์และวิเคราะห์เอกสารมาแจกแจงความถี่ โดยใช้ตารางวิเคราะห์ความถี่ของข้อมูล เมื่อแจกแจงความถี่ของข้อมูลแล้ว ประเด็นใดมีความถี่ตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป ผู้วิจัยก็จะนำไปเป็นฐานข้อมูลสำหรับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน แต่หากประเด็นใดที่มีความถี่น้อย ผู้วิจัยจะศึกษาความสัมพันธ์ ความจำเพาะเจาะจง และความสำคัญของประเด็นนั้นต่อไป

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ และตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบโดยผู้เชี่ยวชาญ

ระยะนี้ผู้วิจัยดำเนินการสร้างรูปแบบและคู่มือการนำรูปแบบไปใช้โดยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาประสบการณ์ผู้ใช้ ร่วมกับการวิเคราะห์เอกสารมาสร้างเป็นรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียน โดยยึดองค์ประกอบของรูปแบบตามแนวความคิดของ Teera Runcharoen (2007) แล้วนำรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาส่งให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านทฤษฎีจำนวน 5 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านปฏิบัติจำนวน 5 คน โดยใช้ การเลือกแบบเจาะจง ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยใช้แบบประเมินคุณภาพของรูปแบบ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบประเมินมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวความคิดของ McMillan and Schumacher as cited in Jatuphum Ketchatturat (2022) และส่วนที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะโดยแบบประเมินในระยะนี้มีการตรวจสอบคุณภาพทั้งหมด 4 ประเด็นประกอบไปด้วย 1. มาตรฐานการใช้ประโยชน์ (Utility Standards) 2. มาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standards) 3. มาตรฐานความเหมาะสม (Propriety Standards) และ 4. มาตรฐานความถูกต้อง (Accuracy Standards) หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลของข้อมูลโดยใช้การคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความคิดเห็น ซึ่งมีเกณฑ์ ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่คำนวณได้ 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert as cited in Boonchom Srisa-ard (2002) นอกจากนั้นยังมีการใช้สถิติ Mann-Whitney U Test(1947) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ด้านทฤษฎีและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านปฏิบัติ โดยใช้โปรแกรม Jamovi ในการวิเคราะห์

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญในระยะนี้ จะถูกนำไปใช้ในการปรับปรุงและแก้ไขรูปแบบกิจกรรมให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับหลักการทางทฤษฎีและสภาพการปฏิบัติจริง ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญในการออกแบบรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียนก่อนที่จะตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบโดยกลุ่มผู้ใช้ในระยะที่ 3

ระยะที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบโดยกลุ่มผู้ใช้

ในระยะนี้ผู้วิจัยนำรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียนที่แก้ไขและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ส่งให้กลุ่มผู้ใช้ คือ ผู้บริหารและครูโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาชัยภูมิที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 201 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ(Stratified Sampling) และหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตาราง Krejcie&Morgan(1970) โดยแบ่งออกเป็น 1. ผู้บริหารสถานศึกษา โรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิจำนวน 36 คน 2. ครูที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิจำนวน 165 คน เพื่อประเมินคุณภาพของรูปแบบ โดยใช้แบบประเมินคุณภาพของรูปแบบ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบประเมินมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวความคิดของ McMillan and Schumacher as cited in Jatuphum Ketchatturat (2022) และส่วนที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ โดยแบบประเมินในระยะนี้มีการตรวจสอบคุณภาพทั้งหมด 3 ประเด็นประกอบไปด้วย 1. มาตรฐานการใช้ประโยชน์ (Utility Standards) 2. มาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standards) และ 3. มาตรฐานความเหมาะสม (Propriety Standards) หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลของข้อมูลโดยใช้การคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความคิดเห็น ซึ่งมีเกณฑ์ ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่คำนวณได้ 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert as cited in Boonchom Srisa-ard (2002) ร่วมกับการสร้างข้อสรุปโดยวิธีการอุปนัย (Analytic Induction) เพื่อจัดประเภท จัดเรียงข้อมูล เพื่อเป็นการยืนยันว่ารูปแบบ

ที่พัฒนาขึ้นมาตอบสนองต่อความต้องการของกลุ่มผู้ใช้ และบริบทของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ

โดยผลการประเมินในระยะที่ 3 นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อยืนยันว่ารูปแบบที่พัฒนาขึ้นตอบสนองต่อความต้องการของกลุ่มผู้ใช้ และบริบทของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ ได้อย่างแท้จริง ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้จะบ่งชี้ถึงศักยภาพและความยั่งยืนของรูปแบบกิจกรรมในการแก้ไขปัญหา นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ โดยใช้การวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้ ซึ่งใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ การวิเคราะห์เอกสาร Best Practices และการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากการศึกษาได้สะท้อนให้เห็นถึงความท้าทายที่โรงเรียนเหล่านี้เผชิญในการพัฒนาระบบดูแลที่เข้มแข็ง อันเนื่องมาจากข้อจำกัดด้านทรัพยากร ความรู้ และการประสานงานระหว่างผู้เกี่ยวข้อง การค้นพบที่สำคัญที่สุดคือการขาดการประสานความร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างครู ผู้ปกครอง และหน่วยงานภายนอก ซึ่งส่งผลให้การติดตามและแก้ไขปัญหา นักเรียนไม่ต่อเนื่อง นอกจากนี้ ครูยังขาดทักษะเฉพาะด้านในการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยา และการจัดการพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน ขณะที่การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการข้อมูลนักเรียนและการติดตามผลยังมีข้อจำกัด จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องพบว่าผู้บริหารเน้นย้ำถึงความสำคัญของการสร้างความตระหนักรู้ในตนเองและการเสริมสร้างทักษะชีวิตให้กับนักเรียน เพื่อป้องกันปัญหาในระยะยาว ครูส่วนใหญ่เห็นพ้องกันว่า การให้คำปรึกษาเชิงบวกเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ แต่ต้องการการสนับสนุนด้านความรู้และทักษะเพิ่มเติม ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความกังวลเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงของบุตรหลาน แต่ขาดความรู้และช่องทางในการขอรับคำปรึกษา การวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องชี้ให้เห็นว่ารูปแบบกิจกรรมที่ประสบความสำเร็จมักเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน การสร้างบรรยากาศเชิงบวก และการบูรณาการเข้ากับหลักสูตร นอกจากนี้ เทคโนโลยียังสามารถเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการจัดการข้อมูลนักเรียน การติดตามพฤติกรรม และการสื่อสารระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครอง โดยผู้วิจัยสามารถแจกแจงความถี่ของประเด็นที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงความถี่ของข้อมูลที่ได้มาจากการวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้

ที่	ประเด็น	การสัมภาษณ์												Best Practice			งานวิจัย		รวม	
		ผู้บริหาร						ครู									ในประเทศ	ต่างประเทศ		
		1	2	3	4	5	6	1	2	3	4	5	6	1	2	3				
1	การพัฒนาศักยภาพครู						✓					✓			✓				✓	4
2	การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม	✓			✓				✓					✓		✓				5
3	ประสานความร่วมมือ	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		13
4	การสร้างความรู้เข้าใจในตนเอง					✓			✓					✓		✓				4
5	วิเคราะห์ปัญหา	✓	✓	✓	✓	✓			✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		12
6	ให้คำปรึกษา	✓	✓		✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓		✓		11
7	การจัดการและป้องกันพฤติกรรมเสี่ยง			✓	✓			✓						✓			✓	✓		6
8	สะท้อนผล		✓	✓		✓	✓		✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓		11
9	นำเทคโนโลยีมาประยุกต์		✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓	✓	✓	✓		✓		✓	11
10	กิจกรรมส่งเสริมทักษะ	✓	✓		✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓			10

จากตารางข้างต้นสามารถสรุปผลโดยเรียงลำดับจากประเด็นที่มีความถี่เกินร้อยละ 60 ได้แก่ การประสานความร่วมมือ($f=13$) การวิเคราะห์ปัญหา($f=12$) การให้คำปรึกษา($f=11$) การสะท้อนผล($f=11$) การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ ($f=11$) และการมีกิจกรรมส่งเสริมทักษะ($f=10$) โดยประเด็นที่มีความถี่น้อยกว่าร้อยละ 60 ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์เพิ่มเติม เพื่อศึกษาในเชิงลึกกว่าเป็นประเด็นที่มีความจำเพาะเจาะจงหรือมีความสำคัญต่อกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนหรือไม่ เพื่อนำไปสู่การสร้างรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนต่อไป

2. ผลสร้างรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในระยะที่ 1 นั้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้งานสร้างเป็นรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ ACTCAR MODEL โดยประกอบไปด้วย การวิเคราะห์ปัญหา (Analyze) การให้คำปรึกษา (Consult) การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ (Technology) การประสานความร่วมมือ (Collaborate) กิจกรรมเสริมทักษะ (Activity) และการสะท้อนผลและประเมินผล (Reflex) จากนั้นผู้วิจัยได้ส่งรูปแบบและคู่มือการใช้งานรูปแบบที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นให้กับผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่าน เพื่อประเมินคุณภาพของรูปแบบใน 4 มาตรฐานสามารถสรุปผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญตามแต่ละมาตรฐานตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ตารางผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบโดยผู้เชี่ยวชาญ

ประเด็นคุณภาพ	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ	Mann-Whitney U Test (Average)	
				Student's t P value	Mann-Whitney U P value
ด้านมาตรฐานการใช้ประโยชน์ (Utility Standards)	4.94	0.24	มากที่สุด	0.667	1.000
ด้านมาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standards)	4.88	0.33	มากที่สุด	0.195	0.232
ด้านมาตรฐานความเหมาะสม (Propriety Standards)	4.9	0.30	มากที่สุด	0.681	0.905
ด้านมาตรฐานความถูกต้อง (Accuracy Standards)	4.98	0.13	มากที่สุด	0.347	0.424
รวม	4.93	0.25	มากที่สุด	0.724	0.734

จากตารางผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่าน แบ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านทฤษฎี 5 ท่าน และด้านปฏิบัติ 5 ท่าน พบว่าคุณภาพของรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิในภาพรวมทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.93$, $S.D.=0.25$) โดยด้านมาตรฐานความถูกต้อง ($\bar{X}=4.98$, $S.D.=0.13$) รองลงมาคือด้านมาตรฐานการ

ใช้ประโยชน์ ($\bar{X}=4.94$, S.D.=0.24) ตามด้วยด้านมาตรฐานความเหมาะสม ($\bar{X}=4.90$, S.D.=0.30) และด้านมาตรฐานความเป็นไปได้ ($\bar{X}=4.88$, S.D.=0.33)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแตกต่างของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ โดยการใช้การทดสอบทางสถิติทั้ง Student's t-test และ Mann-Whitney U test พบว่าทั้ง 4 ด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่า P-value มากกว่า 0.05 ในทุกด้าน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เชี่ยวชาญทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่สอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน สะท้อนให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือของรูปแบบกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น ที่สามารถตอบสนองได้ทั้งในเชิงทฤษฎีและการปฏิบัติจริง จากผลการประเมินยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงศักยภาพของรูปแบบกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นในการแก้ไขปัญหา นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก รูปแบบนี้ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้เป็นเพียงชุดกิจกรรมสำเร็จรูป แต่เป็นการบูรณาการองค์ประกอบหลักที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างลงตัว เพื่อสร้างระบบดูแลที่แข็งแกร่งและยั่งยืน ด้วยการบูรณาการองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ การประสานความร่วมมือ การให้คำปรึกษา การใช้เทคโนโลยี การส่งเสริมทักษะ และการประเมินผลเพื่อปรับปรุง รูปแบบจึงสามารถแก้ไขปัญหาการขาดการประสานงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานภายนอก ส่งเสริมให้ครูสามารถให้คำปรึกษาและสนับสนุนนักเรียนได้อย่างเหมาะสม โดยการเน้นย้ำการให้คำปรึกษาเชิงบวก การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และการทำความเข้าใจในปัญหาของนักเรียน ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการข้อมูล การติดตามพฤติกรรม และการสื่อสาร และสุดท้าย ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของนักเรียน ผ่านกิจกรรมที่มุ่งเน้นทักษะชีวิตและทักษะทางสังคม ทำให้รูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไม่ได้เป็นเพียงเครื่องมือแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า แต่เป็นการสร้างรากฐานที่มั่นคงสำหรับระบบดูแลนักเรียนที่ยั่งยืนในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ทำให้โรงเรียนสามารถดูแลและพัฒนา นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

3. จากผลการประเมินในระยะที่ 2 ผู้วิจัยได้นำมาแก้ไขและปรับปรุงรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อส่งให้กลุ่มผู้ใช้ คือ ผู้บริหารและครูโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ ได้ประเมินคุณภาพของรูปแบบใน 3 ด้าน เพื่อเป็นการยืนยันว่ารูปแบบที่พัฒนาขึ้นมาตอบสนองต่อความต้องการของกลุ่มผู้ใช้ และบริบทของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ โดยสามารถสรุปผลการประเมินคุณภาพในแต่ละด้านโดยกลุ่มผู้ใช้ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ตารางผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบโดยกลุ่มผู้ใช้

ประเด็นคุณภาพ	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
ด้านมาตรฐานการใช้ประโยชน์ (Utility Standards)	4.80	0.41	มากที่สุด
ด้านมาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standards)	4.59	0.53	มากที่สุด
ด้านมาตรฐานความเหมาะสม (Propriety Standards)	4.58	0.53	มากที่สุด
รวม	4.66	0.49	มากที่สุด

จากตารางผลการประเมินพบว่ารูปแบบกิจกรรม ACTCAR MODEL ที่พัฒนาขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหา นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการ

นำไปใช้ได้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงรูปแบบให้ดียิ่งขึ้น ผลจากการประเมินโดยกลุ่มผู้ใช้ ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารและครูจากโรงเรียนขนาดเล็ก พบว่า รูปแบบกิจกรรม ACTCAR MODEL มีคุณภาพในภาพรวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.66$, S.D.=0.49) โดยมี "ด้านมาตรฐานการใช้ประโยชน์" เป็นด้านที่ได้รับการประเมินสูงสุด ($\bar{X}=4.80$, S.D.=0.41) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มผู้ใช่มองเห็นถึงประโยชน์และคุณค่าของรูปแบบนี้ในการนำไปใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียนอย่างชัดเจน นอกจากนี้ กลุ่มผู้ใช้อย่างมีความเชื่อมั่นในความเป็นไปได้ ($\bar{X}=4.59$, S.D.=0.53) และความเหมาะสม ($\bar{X}=4.58$, S.D.=0.53) ของรูปแบบ ACTCAR MODEL ซึ่งได้รับการประเมินในระดับ "มากที่สุด" เช่นกัน ซึ่งบ่งชี้ว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนขนาดเล็กและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง ด้วยเหตุนี้ ข้อค้นพบจากการประเมินโดยกลุ่มผู้ใช้จึงเป็นข้อพิสูจน์ที่สำคัญว่า รูปแบบกิจกรรม ACTCAR MODEL ที่พัฒนาขึ้น สามารถตอบสนองความต้องการและแก้ไขปัญหา นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็กได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัยพบว่า

1. จากผลการศึกษาสภาพปัจจุบันของกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียน สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก สะท้อนให้เห็นอุปสรรคหลายประการที่จำเป็นจะต้องมีการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้ตอบสนองต่อโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็กมากยิ่งขึ้น การศึกษานี้พบว่า โรงเรียนขนาดเล็กเผชิญความท้าทายในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนจากข้อจำกัดหลายด้าน ได้แก่ 1) การประสานความร่วมมือความร่วมมือระหว่างครู ผู้ปกครอง และหน่วยงานภายนอกยังไม่เข้มแข็ง ส่งผลให้การติดตามนักเรียนขาดความต่อเนื่อง จำเป็นต้องมีช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เช่น การประชุมร่วมและแพลตฟอร์มออนไลน์ 2) การวิเคราะห์ปัญหาโรงเรียนขาดบุคลากรที่มีทักษะวิเคราะห์ปัญหานักเรียนเชิงลึก ส่งผลต่อการวางแผนแก้ไขที่ไม่เป็นระบบ ควรเสริมทักษะให้ครูด้านการวิเคราะห์ข้อมูลและใช้เครื่องมือประเมินพฤติกรรม 3) การให้คำปรึกษาครูยังขาดทักษะในการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยา ควรได้รับการอบรมเกี่ยวกับเทคนิคการให้คำปรึกษา เพื่อช่วยเหลือนักเรียนได้ดีขึ้น 4) การสะท้อนผลกระบวนการสะท้อนผลยังไม่มีความต่อเนื่อง โรงเรียนควรใช้แบบประเมินตนเองของนักเรียนและความคิดเห็นผู้ปกครองเพื่อปรับปรุงการดูแลช่วยเหลือให้มีประสิทธิภาพ 5) การใช้เทคโนโลยีแม้เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญ แต่โรงเรียนขาดทรัพยากรและบุคลากรที่เชี่ยวชาญ ควรพัฒนาเครื่องมือบริหารจัดการข้อมูลและระบบแจ้งเตือนแบบเรียลไทม์เพื่อช่วยในการติดตามพฤติกรรมนักเรียน 6) กิจกรรมส่งเสริมทักษะชีวิตกิจกรรมเหล่านี้ช่วยลดปัญหาพฤติกรรมเสี่ยง แต่โรงเรียนขาดงบประมาณและการสนับสนุน ควรสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกเพื่อให้สามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างยั่งยืน การพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กต้องอาศัยการบูรณาการหลายองค์ประกอบเพื่อสร้างรูปแบบกิจกรรมที่เหมาะสมและยั่งยืน สอดคล้องกับการวิจัยของ Parinya Chaisurin (2015) ได้ศึกษา สภาพปัจจุบัน ปัญหาและ แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนในวิทยาลัย สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดอุดรธานีพบว่า ผลการประเมินแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในวิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดอุดรธานี อยู่ในระดับมาก ผู้บริหารควรมีการวางแผน โครงการจัดอบรมพัฒนางาน ด้านระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นประจำทุกปี ครูต้องทำงานนี้เป็นทีม มีการประสานงานระหว่างงานปกครอง ครูที่ปรึกษา ครูแนะแนว อย่างเป็นระบบ ควรสนับสนุน ด้านงบประมาณในการดำเนินงาน พัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ควรมีการสร้างขวัญกำลังใจใน การปฏิบัติงานของครู และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Montree Sungchum (2022) การพัฒนารูปแบบการ

บริหารจัดการระบบ ดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านระบบฐานข้อมูลนักเรียนรายบุคคลของโรงเรียนอนุบาลระนอง ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาสภาพและปัญหาด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ข้อมูลที่ได้ไม่ถูกต้องและครบถ้วน และไม่ตรงตามความจริงทำให้การแปลผลการประเมินคลาดเคลื่อน ด้านการคัดกรองนักเรียน ข้อมูลที่ครูมีและไม่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกขาดข้อมูลที่แท้จริง ด้านการส่งเสริมพัฒนานักเรียน การดำเนินงานขาดความต่อเนื่อง ยังต้องมีการปรับปรุงด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาผู้ปกครอง ขาดความเข้าใจ วิธีการป้องกันและจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กและด้านการส่งต่อนักเรียน ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนนักเรียนในด้านต่างๆ ตามศักยภาพและความถนัด

2. รูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก การพัฒนารูปแบบกิจกรรมที่ใช้ ACTCAR Model มีผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบอยู่ในระดับมากที่สุด ผลการประเมินแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของรูปแบบ โดยรูปแบบไม่ได้เป็นเพียงชุดกิจกรรมสำเร็จรูป แต่เป็นการบูรณาการองค์ประกอบหลักที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างลงตัว เพื่อสร้างระบบดูแลที่แข็งแกร่งและยั่งยืน ด้วยการบูรณาการองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ การประสานความร่วมมือ การให้คำปรึกษา การใช้เทคโนโลยี การส่งเสริมทักษะ และการประเมินผลเพื่อปรับปรุง รูปแบบจึงสามารถแก้ไขปัญหาคาราคาซังการประสานงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานภายนอก ส่งเสริมให้ครูสามารถให้คำปรึกษาและสนับสนุนนักเรียนได้อย่างเหมาะสม โดยการเน้นย้ำการให้คำปรึกษาเชิงบวก การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และการทำความเข้าใจในปัญหาของนักเรียน ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการข้อมูล การติดตามพฤติกรรม และการสื่อสาร และสุดท้าย ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของนักเรียน ผ่านกิจกรรมที่มุ่งเน้นทักษะชีวิตและทักษะทางสังคม ทำให้รูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไม่ได้เป็นเพียงเครื่องมือแก้ไขเฉพาะหน้า แต่เป็นการสร้างรากฐานที่มั่นคงสำหรับระบบดูแลนักเรียนที่ยั่งยืนในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ทำให้โรงเรียนสามารถดูแลและพัฒนานักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน และความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งกลุ่มทฤษฎีและปฏิบัติไม่แตกต่างกัน เนื่องจากเป็นรูปแบบที่มีการสังเคราะห์มาจาก ความต้องการ และประสบการณ์จริงของกลุ่มผู้ใช้ร่วมกับการศึกษาจากเอกสารวิธีการปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practice) และงานวิจัยทั้งไทยและต่างประเทศ นำมาซึ่งข้อมูลที่เป็นข้อมูลเชิงลึก ส่งผลให้องค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบ มีความถูกต้อง เหมาะสม เป็นประโยชน์ และเป็นไปได้ และจากการศึกษาพบว่า ACTCAR Model เป็นแนวทางที่สามารถแก้ไขปัญหในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากมีการบูรณาการองค์ประกอบหลักที่สำคัญและได้รับการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานยังต้องเผชิญข้อจำกัดด้านทรัพยากร ความพร้อมของบุคลากร และการปรับใช้ในบริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้น การพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบนี้อย่างต่อเนื่องจะช่วยให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของโรงเรียนขนาดเล็กได้ดียิ่งขึ้น และเป็นแนวทางที่นำไปสู่ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่จะต้องมีความท้าทายใหม่ๆเกิดขึ้นในระยะยาว อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานของรูปแบบนี้ยังคงต้องเผชิญกับข้อจำกัดบางประการ โดยเฉพาะด้านทรัพยากร งบประมาณ และความพร้อมของบุคลากร ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่อาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการนำไปใช้ นอกจากนี้ การปรับใช้ในบริบทที่แตกต่างกัน เช่น โรงเรียนในเมืองหรือโรงเรียนที่มีปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน อาจต้องมีการปรับให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของแต่ละแห่ง เพื่อให้ ACTCAR Model สามารถตอบสนองต่อความต้องการของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็กได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่องจึงเป็นสิ่งสำคัญ การสนับสนุนทรัพยากร การพัฒนาบุคลากร และการออกแบบแนวทางที่ยืดหยุ่นจะช่วยให้รูปแบบนี้สามารถนำไปปรับใช้ได้ ในบริบทที่หลากหลายมากขึ้น นอกจากนี้ การพัฒนาเครื่องมือดิจิทัลเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจะช่วยให้การ

ดำเนินงานมีประสิทธิภาพและยั่งยืนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Phloenphit Singkhum (2017) ได้ศึกษาการพัฒนาแนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 28 พบว่า แนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 28 จากผู้ทรงคุณวุฒิในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ให้ข้อเสนอแนะทางการพัฒนารูปแบบว่าควรศึกษาทฤษฎี และปรากฏการณ์ ให้ครอบคลุม แล้วนำมาสังเคราะห์ให้ชัดเจน และควรนำรูปแบบที่ชัดเจน ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนา การดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 28 ตรวจสอบคุณภาพอีกครั้ง

3. ผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนโดยกลุ่มผู้ใช้ แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการนำไปใช้ได้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงรูปแบบให้ดียิ่งขึ้น การประเมินโดยกลุ่มผู้ใช้ ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารและครูจากโรงเรียนขนาดเล็ก พบว่า รูปแบบกิจกรรม ACTCAR MODEL ได้รับการประเมินใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านมาตรฐานการใช้ประโยชน์ (Utility Standards) 2) ด้านมาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standards) และ 3) ด้านมาตรฐานความเหมาะสม (Propriety Standards) ผลการประเมินชี้ให้เห็นว่าคุณภาพของรูปแบบทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีรากฐานมาจากความต้องการและปัญหาที่พบในพื้นที่จริง อีกทั้งยังได้รับการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติก่อนปรับปรุงให้สมบูรณ์ ทำให้รูปแบบนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบโจทย์การดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กได้อย่างแท้จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Jakaphop Nawamat (2017) พบว่า การแก้ปัญหาผู้เรียนกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มมีปัญหาในระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน ปีการศึกษา 2560 สามารถแก้ไขปัญหาได้ร้อยละ 100.00 และผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอนและผู้เรียนมีความพึงพอใจ ต่อรูปแบบการบริหารระบบการดูแล ช่วยเหลือผู้เรียนของวิทยาลัยเทคนิคตากอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบที่ดีมีคุณภาพ มีขั้นตอนการพัฒนารูปแบบตามหลักการ แนวคิดทฤษฎี และมีการตรวจสอบรูปแบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นรูปแบบที่เกิดจากการมีส่วนร่วมกันในทางปฏิบัติ

สรุปองค์ความรู้

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ โดยการใช้การวิจัยประสบการณ์ผู้ใช้ เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียน และใช้องค์ความรู้และกระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนานวัตกรรมการบริหารการศึกษา คือ รูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนสำหรับโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชัยภูมิ ACTCAR Model ซึ่งเป็นรูปแบบที่ดำเนินงานภายใต้วงจรคุณภาพเดมมิ่ง ซึ่งจะช่วยให้ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาดำเนินงานอย่างเป็นระบบและวงจรสามารถพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน โดยการวางแผนอย่างรอบคอบ ลงมือปฏิบัติอย่างมีระบบ ตรวจสอบผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ และปรับปรุงแก้ไขอย่างต่อเนื่อง โดยมีรายละเอียดและขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 รูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ACTCAR Model

ชั้นวางแผน (Plan) ในชั้นวางแผนนั้นจะประกอบไปด้วย 2 กิจกรรม คือ

การวิเคราะห์ปัญหา (Analyze) โดยครูจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้มาเล่าเรื่องราวและปัญหาของตนเอง ซึ่งครูจะมีหน้าที่เป็นเพียงผู้รับฟังปัญหาของนักเรียนโดยไม่วิจารณ์และตัดสิน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยและสบายใจในการให้ข้อมูล เพื่อนำไปสู่การหาทางเลือกและแนวทางแก้ไขปัญหาคต่อไป

การให้คำปรึกษา (Consult) ครูเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาค ซึ่งให้เห็นถึงข้อดีข้อเสียของแต่ละแนวทาง โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกแบบแนวทางในการแก้ไขปัญหาคและเป็นผู้ตัดสินใจเลือกแนวทางการแก้ไขปัญหาคด้วยตนเอง

ชั้นดำเนินงาน (Do) ในชั้นดำเนินงานจะประกอบไปด้วย 3 กิจกรรม คือ

การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ (Technology) โดยการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการสารสนเทศของนักเรียนตั้งแต่การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดเรียงและจัดหมวดหมู่ รวมไปถึงการวิเคราะห์สารสนเทศของนักเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคของนักเรียน

ประสานความร่วมมือ (Collaborate) การสร้างความเข้าใจและประสานความร่วมมือจากผู้ปกครอง ชุมชน หน่วยงานภายนอก ในการมีส่วนร่วมกำกับติดตามพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนและร่วมกันออกแบบกิจกรรมส่งเสริมทักษะและคุณลักษณะที่ดีของนักเรียน

กิจกรรมส่งเสริมทักษะ (Activity) การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถานศึกษาเพื่อปรับพฤติกรรม ส่งเสริมทักษะอาชีพและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้กับผู้เรียน

ชั้นตรวจสอบ(Check)และปรับปรุง(Act)

ในชั้นตรวจสอบและปรับปรุงนั้นจะประกอบไปด้วย 1 กิจกรรม คือ การสะท้อนผล (Reflex) โดยเป็นการสะท้อนผลจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้แก่ นักเรียน ครู ผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ถึงความพึงพอใจในกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาค การเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรม และข้อควรพัฒนา เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงและวางแผนรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาคนักเรียนต่อไป

การจะนำรูปแบบ ACTCAR Model ไปใช้ในโรงเรียนขนาดเล็กจำเป็นต้องมีข้อควรคำนึงหลายประการ เช่น บริบทของชุมชนและสถานศึกษาที่เอื้อต่อการประสานความร่วมมือ งบประมาณในการพัฒนาสภาพแวดล้อม เทคโนโลยี สารสนเทศของสถานศึกษา ความรู้ ความสามารถ ศักยภาพของครูที่จะขับเคลื่อนรูปแบบกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน สำหรับโรงเรียนขนาดเล็กให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การอบรมครูและบุคลากร ควรจัดอบรมครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวิธีการใช้รูปแบบ ACTCAR Model เพื่อเพิ่มความเข้าใจและความมั่นใจในการดำเนินกิจกรรม
2. การสนับสนุนด้านทรัพยากรและเทคโนโลยี โรงเรียนควรจัดหาและปรับปรุงเทคโนโลยีที่จำเป็น เช่น อุปกรณ์ดิจิทัลและแอปพลิเคชัน สำหรับการเก็บข้อมูลและติดตามผลการดำเนินกิจกรรม
3. การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ สร้างความร่วมมืออย่างต่อเนื่องกับชุมชน หน่วยงานท้องถิ่น และผู้ประกอบการ เพื่อสนับสนุนกิจกรรมในเชิงระบบ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ขยายขอบเขตการศึกษา ควรขยายการวิจัยไปยังโรงเรียนที่มีบริบทแตกต่าง เช่น โรงเรียนในเขตเมือง หรือโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายยิ่งขึ้น
2. การเปรียบเทียบผลลัพธ์ระหว่างพื้นที่ ศึกษาผลลัพธ์ของรูปแบบในเขตพื้นที่ที่ต่างกัน เช่น พื้นที่ชนบทและเขตเมือง เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ

References

- Boonchom Srisard. (2002). *Basic Research (7th Edition)*. Bangkok: Suweeriyasarn.
- Chatchawan thongdeelert. (2012). Small School : Problems and Solutions. *Journal of Research and Curriculum Development*, 2(1), 1-7.
- Equitable Education Fund. (2024). *Three Groups of Children That Thailand Zero Dropout Must Find*. Retrieved on October 3, 2024, from <https://shorturl.asia/s6S4k>
- Jakrapob Newamat. (2017). *Development of a Student Support System Management Model for Tak Technical College under the Office of the Vocational Education Commission*. Tak Technical College, Tak.
- Jatuphum Ketchatturat. (2022). *Evaluation Methodology*. Khon Kaen: Khon Kaen University.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Mann, H. B., & Whitney, D. R. (1947). On a test of whether one of two random variables is stochastically larger than the other. *Annals of Mathematical Statistics*, 18, 50-60.
- Montri Sangchum. (2022). Development of a Student Support System Management Model Based on an Individual Student Database for Ranong Kindergarten School. *Journal of Learning Reform*, 5(1), 17-33.

- Narongchai Sapaiwan. (2003). *Follow-up on the Implementation of the Student Support System at Mahachai Pittayakharn School, Maha Sarakham Province*. Independent Study Report. Master's Thesis, Khon Kaen University.
- Ploenphit Singkham. (2017). *Development of Implementation Guidelines for the Student Support System in Schools under the Secondary Educational Service Area Office 28*. Master's Thesis in Educational Administration. Mahasarakham University.
- Ranthitiya Saiyarat & Chalong Chatrupracheewin. (2019). Study of Problems and Development Guidelines for the Implementation of the Student Support System in Small Schools under the Phitsanulok Primary Educational Service Area Office 1. *Phetchabun Rajabhat Journal*, 21(2), 15-34.
- Stern, C. (2014). *About the CUBI UX Model*. Retrieved on October 12, 2024, from <http://www.cubix.com/about.php>.
- Teera Runcharoen. (2007). *Models and Components of Models*. Lecture Notes for the Seminar on Educational Administration. Ubon Ratchathani: Ubon Ratchathani Rajabhat University.
- Thai Youth Institute. (2023). *Thai Youth Institute and Thai Health Promotion Foundation (ThaiHealth) Release Survey Results on Juvenile Drug Offenders' Behavior on the Occasion of the International Day Against Drug Abuse and Illicit Trafficking 2023, Highlighting "Cigarettes and E-cigarettes as Gateways to Drug Addiction."* Retrieved on September 15, 2024, from <https://n9.cl/t37gfu>.